

Ненадѣйно нѣкой го потупалъ по рамото. Той се обърналъ и съзрелъ умното, изпитателно лице на Лина.

— „Ти си станала?“ попиталъ той.

— „Да. Зная, че баща ми е отпѣтувалъ. Искамъ да ти помогна да найдемъ пѣтя“.

— „Добрѣ, малка другарко,“ отговорилъ приятелски Бенъ и ѝ подалъ ржка, — „азъ ти благодаря.“

— „Да се погрижимъ и за ядене“, продължила Лина.

— „Да, отъ къмъ яденето сме злѣ,“ въздъхналъ Бенъ, който прѣди малко прѣсмѣтналъ, че взетитѣ отъ майка му нѣща за ядене нѣма да стигнатъ за дълго врѣме. — „Но какъ мога да убия дивечъ, безъ да се отдалечавамъ отъ васъ и безъ да изгубимъ посоката?“

Лина се усмихна и каза: „Ще го подмамимъ тукъ и слѣдъ това ще грѣмнешъ“.

— „Ехъ ако да можехъ да сторя това, но азъ не знамъ какъ“ продължилъ Бенъ

— „Ела“ каза Лина. Бенъ послѣдвалъ умното индианско момиче.

